

Monsieur Nagy Ivan Zsolt
Felelős szerkesztő
HVG hetilap

1037 Budapest, Montevideo utca 14.
Levélcím: 1300 Budapest, Pf. 20
Telefon: +36 1 436 2001
E-mail: hvg@hvg.hu

Aix-en-Provence, 2024. február 4

Tértivevényes ajánlott levél

A válaszadás jogán

Tisztelt Felelős Szerkesztő Úr!

A HVG 2023. december 30-i számában „Libération: A Vasarely-botrány folytatódik” címen egy cikket tett közzé, mely a francia Liberation napilapban megjelent VASARELY ALAPÍTVÁNY Változó geometriájú botrány” című közlemény átszerkesztett változata a HVG 360 szerzőségében.

Az Önök cikke mind személyemben, mind a Vasarely Alapítvány elnöki minőségében is érint.

A válaszadás jogán kérem, hogy az alábbi, Liberation-nak küldött válaszleveletem változtatás nélkül az eredeti cikkel megegyező helyen és terjedelemben közöljék.

„Az Ön december 29-i cikke, amely a „VASARELY ALAPÍTVÁNY Változó geometriájú botrány” címet viseli, úgy mutat be engem, mint aki „sötét játékot” játszik, és a „hírneve újjáépítésére” törekszik. A nekem tulajdonított „manőverek” között felrója, hogy a végletekig „sokszorozom a jogi eljárásokat”, mely pedig Victor Vasarely munkásságának rovására megy.

Az én küzdelmem, csakúgy, mint a Vasarely Alapítvány küzdelme jogszerű. Ezt számos bírósági határozat elismerte, amelyek könnyen ellenőrizhetők.

Így amikor Victor Vasarely végrendelete – amely engem egyedüli örökössé nyilvánított – elutasításra került Maître Pierre Dubreuil úr vezette hagyatéki tárgyalás során, jogi lépéseket kényszerültem tenni (1998). Az elsőfokon eljáró bíróság (2003), majd a párizsi Fellebbviteli Bíróság (2005) helyt adott keresetemnek.

Amikor el kellett ismertetni státuszomat Victor Vasarely munkáihoz fűződő erkölcsi jogok egyedüli birtokosaként, és vissza kellett szereznem a Michèle Taburno által elbirtokolt archívumot, ismételten jogi lépéseket kellett tennem. Az elsőfokú bíróság (2009), majd az Aix-en-Provence-i Fellebbviteli Bíróság (2011) ismételten helyt adott keresetemnek. Az archívumot azonban még mindig nem adták vissza.

Amikor Michèle Taburno 2004-ben végleg elhagyta Franciaországot, hogy Chicagóba, majd 2012-ben Puerto Ricóba telepedjen le, nagyszüleim és édesapám fel nem számolt birtokairól vitte el a legtöbb alkotást. Ismételten jogi lépéseket kellett tennem. A párizsi elsőfokú bíróság (2013) határozata, amelyet a Fellebbviteli Bíróság (2022) is megerősített, elrendelte a hagyaték hatósági felosztását, és a művek Franciaországba való visszaszolgáltatását. Ezeket a műveket azonban még mindig nem küldték vissza.

Amikor Yann Streiff a Vasarely Alapítvány elidegeníthetetlen gyűjteményéből 21 művet eladásra bocsátott az Artcurialban, ismét szükség volt a bíróságok bevonására. Ezeket a műveket lefoglalták és visszaadták a Vasarely Alapítványnak (2018).

Az Ön írása a Vasarely Alapítvány hitelességét is megkérdőjelezi, amelynek elnökévé 2009-ben neveztek ki. Szeretném azonban felhívni a figyelmet arra, hogy az Alapítványnak helyt adó épület 2013-ban műemléki minősítést kapott.

A helyreállítási munkálatok 2013 és 2019 között történtek, amit a helyi hatóságok, az állam és a mecénások 11 millió euró értékben finanszíroztak. Az alapítvány 2020-ban elnyerte a Musée de France elnevezést. Az itt található 44 monumentális műből 23-at restauráltak. Büszkék vagyunk arra, hogy a 2009-es 19.000 fős látogatottság 2019-re több mint 100.000 főre emelkedett!

Éberségre készítek, amikor Puerto Ricóban megalakul egy "Fundacion Michele Vasarely LLC" nevű magánintézmény, amely a Vasarely Alapítvány "kérelhetetlen hanyatlásáról" számol be "a jogi világgal és a politikai színtérrel való folyamatos kapcsolata miatt". Amikor 2022-ben kereskedelmi kiállítást rendez egy londoni galériában Arnaud Pierre, a „Fundacion Michele Vasarely LLC” tagja, és bemutatja a Vasarely Alapítványtól kikerült elidegeníthetetlen alkotásokat, valamint fel nem számolt birtokokhoz tartozó műveket, már reagálok. Amikor 2023-ban végül Orosz Márton, a „Fundacion Michele Vasarely LLC” tagja valósított meg egy Vasarely munkásságának szentelt szülői kiállítást, amelynek megszervezését eredetileg a Vasarely Alapítványnak ajánlották, szintén reagálok. Az úgynevezett „jogi támadásaimról” beszámoló cikkében foglaltakkal ellentétben azonban ebben a két esetben nem tettem jogi lépéseket, hanem egyszerűen figyelmeztettem az érintett harmadik felet. A szülői kiállítást nem akadályozták vagy blokkolták, és 8 nappal a cikk megjelenése előtt megnyílt - ez könnyen ellenőrizhető.

Számomra különösen felháborítóknak tűnnek azok a hamis megjegyzések, amelyek szerint a nagyapám azzal vádolt volna meg, hogy ellopom a festményeit, és elővigyázatosság nélkül szállítom a műveit az autóm csomagtartójában.

Nagyapámnak nem volt kétsége afelől, hogy képes vagyok tisztelni alkotásait, mivel végrendelete úgy jelölt meg, mint „az egyetlen, aki a nevét viselő Vasarely Alapítványon belül tudja biztosítani művei fenntarthatóságát és folytatását”.

Egy hagyatékrendezés „nyavalyás” ügyeként bemutatni azt, amikor egy intézményt megfosztanak lényegétől az alapítóinak – Victor és Claire Vasarely – akarata ellenére, misztifikáció. Különösen szeretném kiemelni, hogy azt az 1995-ben megtartott választott bírósági eljárást, amellyel a Vasarely Alapítványt szinte az összes gyűjteményétől megfosztották (és amelyen – Yann Streiff állításával ellentétben – semmilyen módon nem vettem részt) a Párizsi Fellebbviteli Bíróságon 2014-ben csalásnak minősítette, és visszavonhatatlanul megsemmisítette. A választott bírósági eljárás feltételei és végrehajtása miatt, bizalomsvértés, eltitkolás és pénzmosás vádjával indult büntetőeljárás. Ellentétben azzal, amit a Libération állít, ezt a két eljárást nem én, hanem a Vasarely Alapítvány polgári eljárási ügyintézője, illetve a Párizsi Ügyészség polgári eljárásban kezdeményezte. Ugyanez a párizsi ügyészség és az ügyfel foglalkozó nyomozó bírák a tényeket kellően súlyosnak és Franciaország kulturális érdekeit sértőnek ítélték ahhoz, hogy az FBI segítségét kérik, hogy egy francia bíró Puerto Ricóba utazzon és elrendelje a Michèle Taburno kezében lévő kb. száz mű visszaszolgáltatását.

A magam részéről, azon emberektől eltérően, akiknek megjegyzéseit idézi, semmiben nem vagyok sem érintett, sem vádlott.

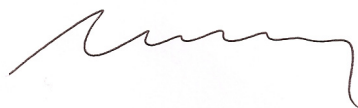
Csak néhány példát mutattam be a cikkében szereplő pontatlan és hiányos információkra, amelyek egyértelmű egyensúlyhiányról árulkodnak velem szemben.

A Centre Pompidou és a Vasarely Alapítvány közötti, Ön által „rangosnak” minősített partnerség szavai szerint lehetővé tenné számomra, hogy „megváltsam magam”. Mitől kellene elpirulnom? A Centre Pompidou együttműködése a Vasarely Alapítvánnyal az Alapítvány kulturális térben elfoglalt pozíciójának helyreállítása és nyilvános elismerése.”

Ezt tagadja a Libération cikke, és a HVG által készített összefoglalás.

Arra kérem Önt, hogy leveletem tekintse hivatalos felszólításnak és a helyreigazítást kérő írásomat a levél kézhezvételétől számított 3 napon belül, az eredeti cikkel megegyező helyen és terjedelemben változtatás nélkül közölje.

Üdvözlettel,

Pierre Vasarely
Président